

Může se tělo stát lesem? Hlubokým, vlhkým, přebujelým hvozdem? Spletitou džunglí mazlavého rostlinstva, kde člověk potřebuje mačetu, aby si proklestil cestu až do jejího temného, přetemného srdce?

Takové myšlenky Sheilu v životě nenapadly – až když na ocelovém balzamovacím stole spatřila mrtvého Davea proměněného v močál. Mezi zčernalými strupy, cáry černého trička, tmavými skvrnami od leteckého paliva a hustým ochlupením na hrudi mu rašila tenká stébla vysoké zelené a seschlé žluté trávy. Z levé strany břicha mu čouhal nepravidelný konec uštípnuté šedé větve, druhá mu šikmo čněla z pravé paže těsně nad loktem. Další mu zase probodávaly roztrhané světle hnědé kalhoty, umazané od bláta a petroleje. Jedna noha byla zašněrovaná ve vysoké hnědé pohorce, druhou měl oddělenou od těla, bosou a položenou těsně k prázdnému konci rozervané nohavice. Kostí hrubě trčely, chrupavky visely, utržené chodidlo bylo špinavé, bledě zelené, pokryté tmavými modřinami a rankami, prsty vypadaly lepkavě a rosolovitě, jako by stačilo, aby se jich člověk dotkl, a roztekly by se.

Sheila koutkem oka postřehla zavlnění něžného nažloutlého zeleného světla a vrátila se pohledem k hrudi, ke spleným trsům a naběhlým šrámům na šedavě olivovém těle. Chloupky a stébla se pomalu zachvěly, jako by je pošimral vánek, a pokožku na chvílku něco prosvítlo.

Sheila zavřela oči, a když je zase otevřela, zjistila, že pohyb ustal a světélkování pohaslo.

Že by nějaké mžitky ze zářivek? Nebo halucinace ze stresu vyvolaného tím nečekaným otřesem, který ji vyvedl z rovnováhy a předcházet cestě do Pohřebního ústavu Maddox a synové, jenž v okrese Camden na jihu Georgie sloužil i jako márnice. V sedm ráno, sotva po třech hodinách spánku, zazvonil telefon. Hlas s protáhlym přízvukem jižanského džentlmena jí oznámil, že se do mokřiny u řeky St. Marys zřítila Cessna Skylane JT-A psaná na Davea Thompsona a oni potřebují někoho, kdo by identifikoval tělo, aby měli jistotu, že je to on. Sheila se zeptala, proč nezavolali Monice, jeho současné ženě, jak přišli na ni. Poblíž trosk našli i mrtvou ženu, zřejmě to bude Monica, vysvětlil pan Maddox, ředitel pohřebního ústavu a současně koroner. Sheila Baxter jim vyskočila jako kontaktní osoba v Daveově elektronické zdravotní dokumentaci. Zjevně ji nikdy neaktualizoval.

Možná se měla zkusit dospat, ale vyletěl jí adrenalin – stejně jako když byli manželé a ona ležela v posteli a myšlenky a srdce jí uháněly jako o závod. Dokud ji vztek a marnost nepřinutily vstát a umýt nádobí, setřít prach, zapsat něco do deníku, zkrátka cokoli, jen aby vyčerpala tu energii, kterou to v ní vřelo. Oblékla si halenu s dlouhými rukávy a černou sukni, vzala si s sebou svetr, protože v márnici bude zákonitě zima, ne? Zkontrolovala, jestli šaty nejsou příliš

pomačkané a vypadá trochu seriózně – jelikož pracovala z domu, mohla chodit v tom, co jí zrovna přišlo pod ruku, a kašlat na žehlení. Byl sice červen, ale zapne si v autě klimatizaci. Co si má člověk, sakra, vůbec vzít na sebe, když jde ztotožnit mrtvolu? V rychlosti si sbalila toaletní potřeby a náhradní spodní prádlo, čistě pro případ, že bude muset přespat v motelu. Nastoupila do své Toyoty Corolla a vyrazila na čtyřhodinovou jízdu z Atlanty do Woodbineu.

Cítila nutkavou potřebu prohlédnout si Daveovu mrtvolu do nejmenších podrobností, zachytit ji v dokumentárním filmu, který si bude moct v duchu opakovaně přehrávat. Nikoli pitva mimozemšťana, ale pitva bývalého manžela. Proto trvala na tom, že chce vidět celé tělo, když Maddox, stereotypní maloměstsý ředitel pohřebního ústavu – lehce přes šedesát, s prořídlými šedými vlasy, knírkem a třaslavým pupkem, v objemném černém obleku –, říkal, že stačí, když Daveovi odkryje obličej. Ve vstupní hale ji upozornil, že by ji pohled na Daveovu mrtvolu mohl traumatizovat. Vysvětlil jí, že vzhledem k fyzikálním okolnostem nárazu tělo vyletělo vysokou rychlostí z kokpitu cessny a stébla mařice rostoucí v bažině jsou ostrá jako břitvy a probodala ho. Sheila v životě viděla jen pár opravdových mrtvol a ty byly nabalzamované a vyšňořené, ovšem už od dětství, kdy v jedné z mnoha tátových knihoven objevila Weegeeho *Nahé město*, ji fascinovaly fotky z místa činu

a márnice. Později ji znechutilo a současně ohromilo, že se dají najít detailní policejní snímky obětí Jacka Rozparovače. Jo, vzala by jed na to, že viděla horší věci způsobené lidskýma rukama. A rozhodně nechtěla začínat pohledem do Daveovy tváře.

Krom toho, zdůvodňovala si to, když si prohlédne celé tělo, pomůže jí to cítit jistotu, naprostou jistotu bez sebemenšího ždibíčku pochybnosti, že je ten parchant po smrti. Nezáská ovšem odpověď na otázku, kterou by mu vážně ráda položila – dal Monice pěstí, když se letadlo začalo řídit k zemi? Když byli ještě svoji, řekl Sheile, že kdyby je to někdy potkalo, poslal by ji před dopadem do bezvědomí, aby ji ušetřil těch muk, kdyby zemřela následkem nárazu, nebo ještě hůř – kdyby se vznítilo palivo a ona zaživa uhořela.

Jenže ani nemuseli padat v letadle, aby ji praštil. A udělal to nejednou.

Sheila byla v balzamovně teprve pár minut, ale podivně nasládlý pach rozkladu jí pronikal i chirurgickou rouškou a držel se jí v nose. Čekala, že bude odporný, možná jako zkažená vejce nebo formaldehyd. Navzdory dráždivému spodnímu tónu ovšem připomínal spíš shnilé ovoce. Než vešli dovnitř, Maddox jí nabídl mentolovou masť, ať si jí trochu mázne pod nos. Ale to Sheila odmítla – měla z ní nahnáno, protože Dave jí touhle masť jednou až příliš namazal bedra a ona pak skončila schoulená ve fetální poloze

v koupelně na podlaze a břichem jí škubaly křeče. Později si při pátrání na internetu potvrdila, že šlo o otravu mentolem, ale ta trýznivá bolest do hodiny odezněla a na pohotovost s tím nejela. Nikdy si nezavolala sanitku a nešla na pohotovost, nehledě na to, jak moc ji něco bolelo, ani když se bála vnitřního krvácení a mohla jí prasknout cévka, kdyby měla otřes mozku. Ale v případě otravy mentolem jí ex ublížil omylem, ne schválně. Šťastnější časy? Zažívali někdy něco takového?

Řekla si, že stejně jako Daveovu mrtvolu potřebuje vidět, musí i vdechovat její pach. Aby ji o tom, že se už víckrát nevrátí, ubezpečily všechny smyslové vjemy.

Netušila, jak dlouho ten pach vydrží snášet, a konečně se Daveovi podívala do obličeje. Stejně jako na zbytku těla byla pokožka, kterou si pamatovala jako olivovou a bronzově opálenou, šedavě zelená. Koroner Sheilu varoval, že mu chybí část pravé tváře, ale stejně jako mnohé jiné věci na těle ji ta geometricky přesná díra udivila. Když ho náraz vymrštil z cesty, vysvětlil Maddox, probodl mu tvář tlustý bambusový stonek. Ona by k vytvoření tak přesného kruhu potřebovala kružítko. Přistihla se, že ji ten tvar na chvíli úplně uhranul.

Pomineme-li ono borovicově zelené zbarvení, zbytek obličeje vypadal docela normálně – husté obočí, zavřená víčka, takže se nemusela dívat do těch kaštanových očí, co okouzily tolik žen

a na začátku i ji. Nos měl širší, než si pamatovala – léta alkoholismu si konečně vybírala daň –, ale koutky masitých rtů byly zvednuté, zatuhly v jízlivém pousmání. Vlnité tmavé vlasy, které si vždycky tak dokonale, leč nenuceně upravil, se mu leskly leteckým palivem a zřejmě mu je někdo sčesal z čela. Fyzikální průběh pádu mu na zbytku těla vysázel džungli, ale běda, s výjimkou té díry ušetřil většinu tváře, té části, kterou chtěla Sheila vidět ze všeho nejmíň.

Opět zapulzovala ta žluto-zelená záře, tentokrát v hustých vlasech. Světlo se zamihotalo a vypadalo to, jako by se třáslo a možná i plazilo, sjelo mu po líci a vzápětí vklouzlo do propletence listů na hrudníku, objevovalo se a mizelo mezi cáry trička. Sheile sežehla čelo vlna horka.

Nejvíc ji překvapil náhlý pocit ztráty, smutku – *ne, lásky ne!* Má plakat? Zaslouží si Dave slzy? V životě by ji nenapadlo, že by kvůli jeho smrti plakala. Umřít si přece zasloužil, za to, co jí prováděl, není-liž pravda? Ne, k pláči neměla jediný důvod. Davea nemilovala, ani se nepamatovala, že by ho kdy milovala, byť si vzpomínala, že tvrdila opak. Emoce v ní vzkypěla, přerostla v nenávisť, v týle ji páliło, jako když do něj dostala pěstí. Zavřela oči, sáhla si nad čelo a škubla sebou, jak to zabořilo.

Poklepání prstem na rameno.

„Jste v pořádku, paní?“ zajímal se Maddox. Sheila zaslechla krátké čvachtnutí, jako když vystříkne pasta z tuby, a následně něco šplouchlo

na zem. Intenzivní pocity odezněly stejně rychle, jako přišly.

„Jo,“ pokývala hlavou, otevřela oči a svěřila ruku. Záře zase zmizela, z mrtvoly byl opět jen onen zarostlý chaos, který z něj udělala nehoda. Co to bylo? Její pocity jsou zřejmě smíšenější, než si uvědomovala.

„Máme čas,“ řekl Maddox. „Nikam nespěcháme.“

„Je to on.“ Sheila se ke koronerovi otočila. „Je to Dave.“

„Potřebuju, abyste řekla celé jeho jméno, paní,“ ozval se zástupce šerifa, Afroameričan Hank Jones. Pronesl to citlivě, přistoupil k ní s podložkou na psaní v ruce a položil jí ruku na rameno.

„David Charles Thompson.“

„Děkuju, paní,“ opáčil Jones. „Je mi jasné, že to není jednoduché. Teď už můžeme jít.“

„Ta přikrytá mrtvola tamhle, to je Monica?“ mávla Sheila k sousednímu balzamovacímu stolu. „Mohla bych se na ni podívat?“

Maddox a policista si vyměnili pohled.

„Musíme dodržet obvyklý postup, paní,“ prohlásil Jones. „Nejste její nejbližší příbuzná a zít-
ra sem z Denveru přiletí její sestra. Navíc není ve stejném stavu jako tady pan Thompson. Řekněme jen, že místo a způsob dopadu nebyly šetrné k její... ehm... pleti.“

Sheila přikývla. Beztak – opravdu chtěla vidět mrtvou Monicu? Nebo to byla jen chorobná zvědavost, protože se s ženskou, kvůli které ji opustil

manžel, vlastně nikdy nesetkala? Přátelé jí přeposílali fotky šťastného páru z facebooku a ona vždycky potlačila smíšené pocity spojené s otázkou, jestli je vážně chce vidět, podlehla zvědavosti a podívala se. Tenhle poměr nicméně nebyl posledním hřebíčkem do rakve jejich manželství, byl jen příznakem onoho gordického uzlu, do kterého se Dave zamotal – nejdřív závislost na chlastu a kouření a nakonec Monica. Učebnicový příklad. Alkoholik si začne se ženskou, která mu dovolí pít, buď s takovou, co bydlí blízko a chlastá s ním, nebo s nějakou zdaleka, která mu vnukne představu, že ve skutečnosti má problém jenom se zlou manželkou, a jakmile se té mrchy zbaví, všechno bude jinak.

V případě Davea a Monicy přerostl on-line emocionální poměr v tajná víkendová setkání a po rozvodu se vzali. Koneckonců když přestala jeho průšvihy žehlit Sheila, potřeboval někoho jiného, a to fofrem! Nebyli od sebe ani půl roku. Mohla Monicu litovat, ale ať už jí do života vnesla dobré, či zlé, jak se říká ve svatebním slibu, nelitovala. Monica o ni nikdy neprojevila starost, tak proč by na ní mělo záležet Sheile? Ale kdyby Monica žila, nemusela by sem Sheila jezdit a přebírat zodpovědnost za tělo muže, na kterého se snažila dva roky zapomenout.

Vycítila, že koronerovi s policistou začíná docházet trpělivost, a tak se odstříhla od vzpomínek a ještě jednou si bedlivě prohlédla Daveovu prorostlou mrtvolu, od nohou po hlavu.

„Dobře, to stačí.“

Policista zamířil ke dveřím a otevřel je a koroner zatím zakryl tělo plachtou. Když Sheila cestou ke dveřím obcházela stůl, ucítila, že jí na kotník špláchlo cosi mokrého a lepkavého.

„Pane Maddoxi, asi jsem do něčeho šlápla,“ oznámila. Podívala se pod sebe, ale na bílém linoleu byla jen trocha jakési tekutiny.

„Promiňte, paní, vypadá to, že tu někdo rozlil vodu,“ opáčil Maddox a pak zařval: „Ericu!“

Přišoural se mladý pomocník, který předtím Sheilu uvítal. Že by vnuk? Byl hubenější, ale Sheila viděla rodinnou podobu. Eric zkoušel, jak mu sluší první řídký knírek.

„Voda to asi nebude,“ podotkla Sheila. „Připadá mi to hustší.“

„Vem mop a utři to,“ rozkázal Maddox. „Určitě je to jenom voda, paní Baxterová. Jenom voda.“

Sheila mu chtěla věřit, ale to, do čeho šlápla, působilo slizovitě, jako nějaký přípravek. Že by voda s nějakým čisticím prostředkem? Nebo trocha leteckého paliva – fuj, to snad ne. Ať už to bylo cokoli, zmáčelo jí to ponožku, a když následovala Maddoxe chodbou do jednací místnosti, noha jí v ní vlhce čvachtala.

**Knihu objednávejte na adrese
www.knihymedusa.cz**